

Masallarda Yaşanır Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Mayıs 2025

“Zaman! Geçmiş! Ansızın herhangi bir şey – bir şarkı, tesadüfen burnuma gelen bir koku ruhumda anıların tıpasını çekiveriyor... Bir vakitler kaybolduğum, bir daha asla olmayacağım her şey! Benim olmuş, gelecekte asla olmayacak şeyler! Ve ölümler! Çocukluğumda beni onca sevmiş olan ölümler! Adlarını andıkça ruhum buz kesiliyor”(Alıntı)

Her duygunun vardır bir yansıması nane kokan bir seyyah nazenin bir sevda ve manivelası yılların hükmeden kadere biat bunca sevgisizliğe inat.

Çetrefilli bir yolculuk bu, meylettiğim ve ipe sapa gelmez yaygaralar bazen bir fısıltı bazen bir inilti özname sadık kaldığım kadar önemsenmediğim günün teşrifı yarının teftişi sözcüklerinse oltaya geldiği. Günü öğüten sevgiyi yutan değirmen...

Hasreti pekiştiren bir lanet ve o kekremsi sessizlik matem alyuvarlarında bozguna uğramış akyuvarlar ve de sevginin fedaisi iken şair, kalemi şaklattı mı sözcükler üşüşen ruhuna ve üşüyen bedenine ördüğü hüznün hırkası o minval ki yarına sağ çıkar mıyım diye sorgulamak akla zarar.

Dünün bir öyküsü var günün örüntüsü başka bir âlem.

Bir yanılğı ise kalemin eksiği bir yenilgi iken varlığın neferi ve kumaşı ömrün şairin diktiği bazen sözcüklerini dikmekten aciz yalnız kalmanın da fermanı iken şiir.

Eşleşen yüreğiyle aş bildiği aşkın kıyamet alameti elbet uzaklarda seken bir kör kurşun bir vaveyla yalnızlığın kor acısına edemediği veda iken hükmeden kaderine sokulup da himayesinde Rabbin tüten bir duman adeta ve tüten burnunda sevdiği nice insan, alametifarıkası hayalin arzı endam eden gerçeklerin boykot ettiği kadar da var hani şiiri...

O ulvi düş mektebi, öğrencisi olduğum kadar yalnızlığın bildiği o ki hatta tek gerçeğim elbet her şeye muktedir iken yüce Rabbim.

Günler geçkin.

Hayat geçici
Gecikmeli öğrencisiyim yaşamın.
Kasideler diktiğim kazaklar ördüğüm ve kaskatı kesilen bedenim.
Bir hayalim var ki...
Öncesinde de sayısız hayalimi gerçek kılmışken Tanrı.
Bir de huzur aradığım İlahi Esintinin içimi ferahlattığı en çok da şah damarımla hemhalım.
Sözcükler urgan.
Sözcükler ve imgeler ruhban.
Mevsim katı ve disiplinli.
Ve işte hüznün yokuşunda tırmandığım kadar basamakları gözümü diktiğim o tepenin minvali elbet yolumun sadece ve sadece Allah'tan geçtiği.
Dur durak yok iken acılarda.
Duvağı yırtık iken kalemin.
Kalender benliğim kararan gözlerim ve kandiğim yalanlar.
Ne zaruri ne sıradan.
Ne yalan ne yanlış.
Ne günüm ne de dünüm.
Varsa yoksa yarınlar meylettiğim.
Tek kozumsa umut ve işte şiar edindiğim ufuk.
Gün geçmiyor ki kaygım sonlanmasın.
Geceler geçmiyor ki karanlık daha da uzasın önümde.
Kayrası bu lanetin ve delik kalbi kalemin delişmen rüzgâra düşkünlüğüm ve annemin yüreğinde yaşadığım ve yüz bulduğum.
Çeperi kırık döngünün ve yarıklar saklı yolumda.
Yâdım ve esaretim ve metanetim sonlanmaz iken hayat denen bu dik yokuşta.
Hüzün perim ilham perim ve koruyucu meleklerim.
Sonlanmazken saltanatı hüznün kapı dışarı etsem de aralıksız çalan kapımı.
Redifler ıssız şiirler durgun gök kubbe süzgün bense bir kuş bense bir martaval ben olmakla iştigal bir seyyah hüznün yolcusu elbet şiirler nasıl da manidar.
Gün geçmiyor ki.
Rüzgâr da dinmez iken.
Kelaynak kuşları ile yarıştığım bu yalnızlık dergâhında yolun da tek yolcusuyum gönül tezgâhında.
Muteber bir yenilgi müstesna bir yanlış ve adeta alıntı mahiyetinde gün ışığı bazen engin bazen kısık bazen solgun muhteviyatı hüznün sessizliği kanat taktığı doğanın da kanunu iken yaşam ve ölüm.
Dipçığı kalemin.
Seyyah yüreğim ve dinmez matemim.
Revna yolcusuyum da bilinmezim.
Reşit değil henüz içimdeki çocuk ve eşit de tutulmamakta yandaşlarına.
Şimdimi gömdüğüm dünüme öykündüğüm.

Cebbar gölgeyle top tüfek yalnızlık denen cihan harbinde.

Siperimde saklı iken umut ve çaresizlik.

Sinemde dinmeyen ateş yalnızlığıma katık ettiğim ve atıl yüreklerden batıl duvarlara uzanan o tünelde saklandığım bir ömrün de ihya ettiği bense yalnızlığın dibine vurmuşken tırnaklarımla kazıdığım mezarıma ulaşma gayretimle kaderin de elini çabuk tutmasını dilerken...

Ne de olsa son yolcusuyum bu batık geminin hem kaptanı hem miçosu hem yolcusu ve daha da dibi boylamadan...

Elbet yüce Mevla her şeye kadir yeter ki taşıyamayacağım yükü vermesin bana.

“Bir papaz, tanıdık bir köpeğin bize dilini bilmediğimiz bir insandan daha iyi eşlik edeceğini söylemiştir.

Sessizlik, yalandan daha etkilidir.”(Montaigne)

Öncesiz bir yarındım yarım kalan hayallerin sırnaşık gülüşünde saklı sessiz bir vaveyla misali...

Göğün çalçene tamburu ve yerin kırık sazı bense edimlerde yaşayan bir uzantı aşkın uzamı iken tutku ve özlem delicesine seven yüreğime meyleden acılardan da başımı alamadığım...

Tokalaştığım gülüşler saklıydı içimdeki cenderede ve sözcükler magması aşkın hayaletine duyduğum hayranlığın da ötesi iken kendime yönelttiğim nefret.

Bir Anka kuşu nasıl ölürse ve ruhum ne ara dirilirse elbet vücudun seferberliğini ötekileştirip duygularıyla dans ettiğim ve ölümlü sevdiğim.

Gün, sevimsiz bir tutumla çaldı erkenden kapımı oysaki daha yeni def etmişim ben gün ışığını yine de tutamadım kendimi tutamağında göğün tutkusunda sevincin kehanetler ördüm öreli görünmeze meylettim bir yağmur zamanı yağın bendim yağdıran Rahman ve yağmalanan mezarım ölüme verip veriştirdiğim de öte sahi, kaç kere çalmıştı ölüm kapımızı şu son on beş ay içinde?

İçeri almasam da içten içe yağın bir yağmurdu ölüm.

Nabzını alamadığım hoyrat sevinçlerin ışığı sönmüştü madem ansızın ve yolunu gözlediğim kimsesizler yokuşunda bir ambulans daha eşlik etmişken yolculuğumuza.

Sözcükler suskun.

Sözler yansız.

Acılar yamalı.

Yakardığım iken sadece ulu Rabbi nasıl sığdıramazdım yere göğe?

Köklediğim düşler körüklü hüznün köhne mimarisi şehrin ve dehlizlerde volta attığım kalburüstü acılar.

Hırpalanmış ne varsa içtimada.

Hizaya gelsin diye duygular tereddütsüz hissettiğim ve aymazlığında yalnızlığın nüksettiğim.

Nüvemde saklı sırlar ve tek kozum iken umut.

Uğurladığım şarlatan geçmişim ve mozaiği var olmanın da atası iken düşünce gücüne baskı kurup da kendimi şartladığım şarlatan bir masal.

Belki de kavuşmanın imkânsız olduğu masalarda yaşanırken aşk ve en kutsalı zapt edemediği kadar ruhun veryansın ettiği o manivela o minval ve işte dökülen düşleri şairin ve işte yüzünden düşen binlerce parçanın tek şahidi iken kalemin yazası fermanı unutulması gülüşlerin aşkın da hırçın ve hoyrat peçesinde saklı ölgün gülücükler bir batında doğan şiir ve aşk gibi ve nice masal ayrılığın da raconu iken aşkın meali özlemle hasretle örtüşen bir g/izin tahayyülü...